

плодотворната си влага захарния тръстникъ, памученитъ растенія, нароветъ и кафеинитъ дървета. Туй сичко приличаше на обаяніе, на въсторгъ; бѣше долината на рай!

Посрѣдъ гората се виждаше домъ, какъвто никога не бѣ виждала царицата.

Той имаше арабска архитектура най-изящна и прелестна, съ колонны тънки и най-хубавы украшения дълбани съ толкози искусство, щото бы помислилъ чловѣкъ че сж шиты по мрамора. Около този домъ раскошни градины, на които цвѣтята и дърветата са виждахъ изъ далечъ, както и водоемитъ които стрѣляхъ водитъ си на горѣ и съ плѣсъкъ гы пакъ приемахъ въ мраморнитъ си водоемы.

И съ сичко туй, този палатъ, туй царско жилище не бѣ друго освѣнъ една богата вилла; защото и отъ двѣтъ страны на сжщия домъ са виждахъ презъ изящны портицы; които служахъ като основы на изящнитъ мраморны стълпове, многочисленны стада които са врьцахъ въ кошерытъ си. Звънцытъ на воловетъ и на овцытъ ецахъ по долината и пригласяхъ на армоническитъ овчерски пѣсни, пѣсни мелодически и новы за слуха на царицата, но не и за ека на долината, който гы повтаряше точно, и са виждаше че гы привѣтствова като отечественны пѣсни.

Царицата попыта кому принадлежи тѣзи великолѣпна вилла.

« На най-богатия земепритежатель на Валенція, Аламира Деласкара д'Алберика.

— Ный смы на свършване на деня, и намѣто да карамы до Туеяръ, дѣто ны чакать, желала быхъ да останемъ тукъ и да са нагледамы утрѣ на прекрасната тѣзи долина, когато я освѣтихъ първитъ утренны лучы; както и сега са освѣтава отъ заходящето слънце.

— Забѣлѣжвамъ на В. Величество, че туй е невъзможно, отговори камеріерата и графиня де-Гандіа.

— Че защо ?

— Чакать В. Величество въ Туеяръ